

САРА ДЖІО

Always

SARAH JIO

A NOVEL

Я Кохатиму
тебе завжди

САРА ДЖІО

РОМАН

Харків

2019

УДК 821.111(73)
Д41

Серія «Художня література» заснована 2018 року

Перекладено за виданням:
Jio S. Always : a Novel / Sarah Jio. — New York :
Ballantine Books, 2017. — 288 p.

Переклад з англійської *Соломії Мокрої*

Дизайнер обкладинки *Світлана Кривошеї*

*Давньому коханню та новому,
але найперше тому, що триває завжди*

Джіо С.

Д41 Я кохатиму тебе завжди : роман / Сара Джіо ; пер. з англ. С. Мокрої. — Х. : Віват, 2019. — 288 с. — (Серія «Художня література» ISBN 978-966-942-826-4).

ISBN 978-966-942-973-5 (укр.)

ISBN 978-1-101-88502-4 (англ.)

У цій теплій і водночас щемкій історії майстерно сплітаються події минулого й сьогодення. Головна героїня Кейлі Крейн не може повірити у власне щастя: вона успішна журналістка й наречена ідеального хлопця. Проте одна зустріч із Кейдом Макаллістером, коханням цілого її життя, несподівано змінює все. Тепер він безпритульний і не впізнає Кейлі, але жінка вирішує дізнатися, що сталося з ним, колишнім керівником фірми звукозапису, і хоче допомогти йому владнати своє життя.

УДК 821.111(73)

ISBN 978-966-942-826-4 (серія)

ISBN 978-966-942-973-5 (укр.)

ISBN 978-1-101-88502-4 (англ.)

© Sarah Jio, 2016

© ТОВ «Видавництво «Віват»», видання українською мовою, 2019

Розділ 1

15 листопада 2008 року

Майте досить мужності,
щоб довіритися любові ще раз. Ще раз і назавжди.

Майя Енджелоу

— **О**ні, чому я *завжди* так роблю? — кажу я до Раяна, свого нареченого, коли ми заходимо в ресторан.

— Що робиш, люба?

— Забуваю сумочку в машині.

Ми щойно залишили автомобіль паркувальнику, і, коли визираємо у вікно, Раянів білий «БМВ» від'їжджає.

— Я сходжу по неї, мій ти забудько, — говорить він, цілючи мене в щоку. — Сідай за столик. Я повернуся за хвилину.

Чотири роки тому в «Ле Марше», французькому ресторані на Четвертій авеню, де все заброньовано на п'ять місяців наперед, відбулося наше перше побачення. Тоді Раяну якимось чином удалося дістати нам столик, як і на цей вечір. Мій наречений, схоже, може гори вернути.

— Я хочу, щоб у тебе був ідеальний вечір, — сказав він, здивувавши мене новиною про бронювання столика.

Раян узяв мене за руку, ніби ніколи не хотів відпускати, і на моєму підмізинному пальці зблиснув діамант, значно більший, аніж я могла сподіватися. Ми одружуємося в липні, у готелі «Фермонт».

— Ви резервували? — запитує метрдотель, коли я залишаю пальто в гардеробі.

— Так, — відповідаю я. — На двох. На прізвище Вінстон.

У це важко повірити, але вже за якісь місяці я стану місіс Вінстон — якщо таки візьму прізвище Раяна. Він хоче цього, і я частково також.

Тобто це ж родина *Вінстонів*, особи, наближені до Гейтсів та Нордстромів. Це прізвище, якого ніхто не чується.

Я завжди була Кейлі Крейн. *Кей-Кей*, хоча насправді ніхто не називав мене так класу з шостого. А проте мені складно просто це відпустити. Я міцно заплющую очі, відтак знову розплющую, намагаючись відігнати спогад.

— Прошу сюди, — каже метрдотель, ведучи мене до затишного столика біля вікна.

Я дивлюсь надвір і помічаю, як краплини дощу перетворюють вуличне світло на коштовне каміння. Сіетл, може, і є такою собі літньою сивою жіночкою, але все одно блищить під покровом хмар. Я нервово смикаю правий рукав сукні, тягнучи його донизу, як завжди роблю в компанії людей з вищого товариства, у якому виріс Раян. Він не в захваті від тату на моєму плечі, і я сама, гадаю, також. Шкіра, забарвлена чорнилом десять років тому, є яскравим нагадуванням про минуле, яке не стало майбутнім, про мрії, що розчинилися в повітрі. Я не могла й далі триматися за них, але таки слово *toujours*, що французькою означає «завжди», залишається виکارбуваним на моїй шкірі. Я потираю плече, мріючи про магічну гумку, яка стерла б його.

Я сідаю, кладу на стіл мобільний і розглядаю пари, що проходять за вікном, ховаючись під навісами чи однією на двох парасолькою. Дівчина, якій десь за двадцять, міцно тримається за свого хлопця чи чоловіка, і вони сміються, ледь устигнувши оминати калюжу. Ця сцена переносить мене назад до того часу, коли мені було двадцять два і ми з Трейсі переїхали до Сіетла. У ті роки ми були наївними мрійницями. Вірили у справжнє кохання та щасливі завершення.

Дивно, як усе обернулося.

Я ловлю у вікні своє віддзеркалення. Каштанове волосся до плечей злегка покучерявилось: я лише згаяла час, випрямляючи густі, хвилясті від природи пасма. І навіщо це було — хіба Раян не повторює весь час, що йому подобаються мої локони? Зелені очі? Усіяний веснянками ніс? Я усміхаюся сама до себе. Нині я живу повним життям, працюю в газеті «Геральд», планую переобладнання будинку

в стилі крафтсмен¹ у районі Воллінгфорд, який я купила з... Раяном, звісно ж.

Я усміхаюся, коли він заходить до ресторану з моєю сумочкою в руці.

— Там розпочався справжній сезон дощів, — каже Раян, передаючи мені чорну сумочку від «Майкл Корс», яку він подарував мені торік на Різдво, та пригладжує мокре від дощу волосся.

Вродливий — це слово описує його якнайкраще. Класична врода. Першим враженням Трейсі, яким вона стиха поділилася зі мною у вбиральні ресторану того вечора, коли я їх познайомила, було те, що Раян схожий на дужого діснеївського принца. Так і було, так і є зараз. Високий і підтягнутий, з густою темною шевелюрою: дати йому щит та білого коня, і Раян — викапаний принц, який підкорив серце Попелюшки з мультику. Мені пощастило.

Він тягнеться через стіл до моєї руки.

— Я зателефонував сюди раніше та переконався, чи в них є твоє улюблене бордо. Пам'ятай, наш ідеальний вечір тільки починається.

Я усміхаюся, коли він торкається губами моєї долоні.

— Кожна дрібниця має значення, — говорить він із чарівною усмішкою. — Ти здавалася дещо занепокоєною, і я хочу тебе розрадити.

Я потираю свою каблучку й киваю. Йому завжди вдається зрозуміти мене, мабуть, навіть краще, ніж я сама розумію себе.

— На роботі почалося справжнє пекло, відколи я зачепила тему бізнесу у своєму новому репортажі про життя в Сіетлі, — відповідаю я. — Доведеться повпрівати, щоб завершити ту серію про Пайонір-сквер².

Першу з трьох частин статті опублікували сьогодні. Впевнена, що Раян прочитав її, але ми залишаємося кожен при своїй думці там, де наші професійні інтереси розходяться. Він чоловік розсудливий

¹ Побудовані з дерева, каменю, цегли будинки в стилі крафтсмен знані низькими скатними дахами й ганками з масивними колонами. (*Тут і далі прим. пер., якщо не зазначено інше.*)

² Пайонір-сквер — район Сіетла з великою кількістю безхатків.

і достатньо кмітливий, щоб розуміти, що суперечка навколо моєї статті зруйнує вечір, який заледве встиг розпочатися.

Раян обходить правила, спрямовуючи розмову до думок інших людей, які не присутні за цим затишним столиком на двох.

— Знаєш, багато моїх колег вважають, що там треба висадити в повітря все в радіусі шести кварталів.

Я хитаю головою.

— Це ти зараз говориш чи твоя команда з управління ризиками?

— Складно ігнорувати той факт, що в тому районі мало не самі наркомани та волоцюги. І двох кроків не ступиш, щоб не втрапити в людські екскременти.

— Що ж, — кажу я, оцінюючи втіху від обстоювання своєї думки порівняно з романтичними планами Раяна на вечір, — цим людям потрібна допомога, і лише євангельська місія «Надія» вживає хоч якихось заходів. Як на мене, діяльність некомерційної організації вкрай важлива для добробуту району. Ти не можеш звинувачувати мене в тому, що я хочу допомогти їй продовжувати своє існування.

До нас підходить сомельє та, відкоркувавши заздалегідь обрану Раяном пляшку червоного вина, наповнює келихи.

— Кохана, — ніжно промовляє Раян, коли я роблю невеличкий ковток, — у тебе найбільше серце серед усіх, кого знаю. Хіба я можу звинувачувати тебе? У чому завгодно?

Я думаю про емоційне наповнення статті, про те, яких зусиль мені коштує не дозволяти почуттям затьмарювати неупередженість, що її вимагає професія. Сьогодні по обіді я брала інтерв'ю в керівниці місії, огрядної жінки на ім'я Мелісса. Вона дивилася мені у вічі, мало не благаючи захистити їхню організацію від тих самих забудовників, з котрими співпрацює Раян і котрі прагнуть наспіх звести дешеві багатоквартирні будинки, позбавивши житла сотні безхатків.

Дійсно, район Сіетла під назвою Пайонір-сквер дещо неблагодарний, і забудова може принести на його вулиці нове життя, але Раян намалював похмуру картину того місця, яке мені віддавна подобається. Кожен, кому не байдужа доля нужденних, розуміє, що через забудову району не тільки припинить діяльність місія «Надія»,

а й знесуть тисячі одиниць доступного житла і два притулки для безхатків. Таким чином, забудовники, фінансові перспективи багатьох із яких вивчає Раян, зайшли в глухий кут.

— Гадаю, це місце просто подобається мені таким, яке воно є, — кажу я. — У цьому районі відчувається старий Сіетл. Знаю, він не надто приємний. Та він справжній. А також це дім для стількох людей.

— Ти, здається, колись жила там?

Це одне із запитань, на які я воліла б не відповідати, тож заходжуся розгортати серветку на колінах.

— Ні, — нарешті відповідаю. — Але я знала декого, хто жив.

Я не кажу Раянові, що протягом тривалих років цікавість до цього *декого* брала гору наді мною, вряди-годи пожираючи, як рак. Я вичавила з «Гугла» все, що могла. *Кейд*, здавалося, зник не лише з мого життя, а й з лиця землі. Однак це все в минулому.

Раян підозріливо зводить брову.

— І хто такий цей дехто?

— Та так, ніхто, — відповідаю я, бажаючи змінити тему. Говорити про свої давні стосунки мені хочеться не більше, ніж слухати про його, особливо про жінку, з якою Раян зустрічався до мене, — Ванессу, південну красуню; їхні батьки були блакитнокровними найкращими друзями й магнатами нерухомості, зі зв'язками на Східному та Західному узбережжях. У неї були всі шанси стати місіс Вінстон, доки йому не трапилася я та не зруйнувала їхні спільні плани. Уявіть собі вирази облич його батьків: «Мамо, тату, це Кейлі. Я кохаю її. І в неї є тату!»

Коли я намагалася розібратися в цій ситуації на початку наших взаємин, Раян сказав навпростець:

— Ти розумієш так само добре, як і я, що ми з Ванессою були радше друзями. Ми вирости разом.

— І вона досі кохає тебе, — відказала я не вагаючись.

Раян похитав головою.

— Ні, не кохає.

— Раяне, — промовила я. — Я жінка, і я бачила, як вона дивилася на тебе у Західній Вірджинії.